

"BLAFFEN TEGEN DE MAAN"
Dimitri Frenkel Frank

- MAX: (PAKT Z'N SAX)
Ik begrijp niet wat-ie tegen z'n vader heeft.
(HIJ BEGINT TE SPELEN, HET LICHT IN DE BAR GAAT
LANGZAAM UIT EN DE KLANK VAN DE SAX VERVAAGT,
TERWIJL BOVEN HET LICHT AAN GAAT, DE KAMER IS NOG
MAAR NAUWELIJKS INGERICHT, ER STAAN WAT STOELLEN,
EEN TAFEL, EEN VIOOLSTANDAARD, FOTO-LAMPEN, NIET
UITGEPAKTE KISTEN EN KOFFERS. WOLF EN DE OUDE
ALKAZAAR HOREN WE ACHTER DE SCÈNE HEFTIG MET ELKAAR
PRATEN, ALS DE DEUR OPENGAAT VERSTAAN WE HEN).
- WOLF: Verdomme, vader! Wat zat je weer door te slaan,,
- ALKAZAAR: (HIJGEND)
Je spreekt tegen je vader.
- WOLF: En je laat me gewoon wachten als een snotneus.
Verdomme, dat kleine beetje correctheid...
- ALKAZAAR: Nou is 't uit!
(RICHT ZICH POMPEUS OP IN HET MIDDEN VAN DE KAMER).
Wolf, jongen...
- WOLF: Begin nou niet weer.
- ALKAZAAR: (MAGISTRAAL)
Stil! Kijk om je heen, laat je oog dwalen door deze
weidse ruimten. Dit is ons thuis, jongen, ons

nieuwe thuis. Hier gaan we wonen, jij en ik.
 Laten we dat toch doen in eensgezindheid...
 Verhuizen is een nieuwe geboorte en bij God, ik
 voel 't in mijn oude hart - hier zullen wij
 gelukkig zijn.

WOLF: Vader, we zijn al zo vaak verhuisd.

ALKAZAAR: Ach... Dat was van de ene gemeubileerde kamer naar
 de andere. Dat kun je niet vergelijken met een
 eigen (GROOTS) appartement.

(ZAKT ZWAAR IN DE ENIGE FAUTEUIL)

Geen hospita meer, geen eerbiedig "goeien-morgen"
 zeggen meer, geen sluipen op de trap, geen
 verjaardagskalender op de W.C. - maar vrijheid,
 vrijheid...

WOLF: (DOOR DE KAMER LOPEND, DE WANDEN BETASTEND)
 Heb je hier dan de W.C. bekeken? Dat stinkende hok?
 Heb je de vochtplekken op het plafond gezien? En de
 kieren in de ramen? Dit wordt van de winter een
 ijskast...

ALKAZAAR: Die kieren kunnen we stoppen,

WOLF: (TERWIJL HIJ AUTOMATISCH BEGINT UIT TE PAKKEN,
 KLEREN, MUZIEK, POTTEN, PANNEN, HET IS DUIDELIJK
 DAT HIJ GEWEND IS AL HET WERK TE DOEN)
 En dan de buurt. Huivert je ziel niet? Hoeren,
 nozems, patates frites en kroketten.

ALKAZAAR: Zou jij dan terug willen naar Zuid?

WOLF: Nee, dat niet.

ALKAZAAR: Wat wil je dan?

WOLF: (MET EEN RUK RECHTOP)
 Weg, gewoon weg.

ALKAZAAR: Oh God, begin daar niet weer over.

WOLF: Maar deze keer doe ik het. Ik zal je installeren als een vette pasha in z'n kot en dan smeer ik 'm. Eindelijk.

ALKAZAAR: Jongen... Wolf... nee...
(GRIJPT NAAR Z'N HART, HIJ IS HELEMAAL IN ELKAAR GEZAKT IN ZIJN STOEL)
... m'n hart..,

WOLF: Ga nou niet komedie spelen.

ALKAZAAR: Het is geen komedie - je weet toch wat de dokter gezegd heeft.

WOLF: Ja, dat weet ik, maar de dokter heeft niet gezegd dat je last van je hart zou krijgen op ieder dramatisch verantwoord moment.

ALKAZAAR: Ik mag me niet opwinden. En men windt zich nu eenmaal op bij een dramatisch moment... Jongen, waarom heb je niet eerder gezegd, dat je deze woning niet mocht.

WOLF: Daar gaat het niet om.

ALKAZAAR: Ik heb 'm voor jou bij elkaar gebedeld, jongen. Hier heb je je eigen donkere kamer. Hier heb je je vrijheid.

WOLF: Vrijheid. Laat me niet lachen. Met vijf miljoen woorden in de lucht.
(GAAT LOOR MET OPRUIMEN)
Nee, deze keer is het definitief.
(HET IS EVEN STIL).

.

. → blz 11

ALKAZAAR: Jezus, ik weet dat ik een vent van niks ben.
Nou heb ik jouw kans op geluk ook nog verknoeid.

WOLF: Kans op geluk,

ALKAZAAR: En ik krijg m'n vaste aanstelling ook niet meer.

WOLF: 0 ja. Alles komt in orde, vader. Die foto van Blaak wordt geweldig, je zult 't zien. Hij krijgt 'm op vier kolommen op de kunstpagina en we sturen 'm een levensgrote afdruk thuis. Dan is-ie alles vergeten.

ALKAZAAR: Ja? Echt?

WOLF: Vast.
(HIJ LEGT Z'N ARM OM DE SCHOULDERS VAN DE OUDE MAN)
Alles komt in orde. We zullen hier samen wonen en gelukkig zijn, ik zal voor je zorgen als een broedse kip. Dit is een fijne woning. Morgen zal ik beginnen de kieren dicht te stoppen.

ALKAZAAR: Echt waar? Meen je dat nou allemaal? Ga je nou ook nooit meer weg?

WOEF: Je kunt tegen me aan zwetsen zoveel je wilt, je kunt je knieën kapot schuiven en duizend Blaken uitnodigen - ik blijf bij je. En als je over Brahms praat dat je de tranen uit de ogen rollen, dan zal ik misschien nog mee janken ook.

ALKAZAAR: Jezus, je méént 't. Dan is dit toch nog een prachtige avond geworden!
(HET OUDE VUUR ROERT ZICH WEER)
Dan zullen we hier toch nog leven als vorsten! Jij

en ik, twee gelijk gestemde zielen in een wereld
vol...

(BREEKT AF)

Weet je 't zeker, Wolf, dat Blaak die foto mooi zal
vinden? Hm?

WOLF: O ja. Een kop van graniet, de stenen generaal-hij
zal 't prachtig vinden.

ALKAZAAR: (ZUCHT)

Jongen, jongen, je weet niet hoe gelukkig je me
maakt. Wat is er toch met je gebeurd? Je bent
oneens zo... zo...

WOLF: Wij horen bij elkaar, vader. Ik heb 't nooit willen
zien, maar wij horen bij elkaar. Wij zijn de
wereldvreemde Alkazaars, we doen allebei precies
hetzelfde: we weigeren de werkelijkheid te
aanvaarden. Jij verpakt ze in rose suikergoed, ik
wil ze blank schuren met harde eerlijkheid - en
allebei zijn we fout.

(SCHREEUWT)

Wij blaffen tegen de maan! Wij weigeren de wereld
zoals ze is! Wij zijn fout! Maar we zijn groot! Wij
verdommen 't te leven in een wereld die onvolmaakt
is! Jij zwelgt en versiert, da's de negentiende
eeuw. Ik ben woedend en breek af, da's de
twintigste eeuw. En allebei krijgen we op ons
lazer, ze trappen ons in de hoek, ongenadig, keer
op keer, maar we staan weer op en blaffen!

ALKAZAAR: (HIJ IS MOE, ZAKT ONDERUIT)

We horen bij elkaar, dat heb je mooi gezegd,
jongen. Ik ben zo blij dat je bij me blijft.

WOLF: (LANGS HEM HEEN, HALF TEGEN ZICHZELF).
Dat is onze hele fout, dat we de werkelijkheid niet willen nemen zoals ze is. En toch... En toch is het ook fout als je je erbij neerlegt. Weet je wat we doen moeten, vader, we moeten de truc vinden, de grote truc, de onmogelijke truc. De truc van de Alkazaars, de enige artiesten in het circus van de wereld, die 't misschien zal lukken! We moeten ons omhoog schieten uit de werkelijkheid en toch met beide benen op de grond blijven staan. Wij moeten cynische bewonderaars worden, dromerige realisten! Dat is de grote truc... Maar laten we beginnen bij het begin. Laten we onze rose brillen afleggen. We móéten de werkelijkheid aanvaarden. Het tocht hier in dit huis en het zal er altijd blijven tochten, al stoppen we alle kieren. Dat is de werkelijkheid. Laten we het proberen. Hè, vader!
(HIJ KIJKT NAAR Z'N VADER, DIE INGESLAPEN IS)
Hee, vader!
(HIJ HOUDT ZICH IN, KNOOPT LANGZAAM 'T JASJE VAN ZIJN VADER LOS EN LEGT ZIJN HOOFD GEMAKKELIJKER. DAN LEGT HIJ ZIJN HAND OP DIENS SCHOUDER, ZACHT)
Laten we het proberen.
(BENEDEN BEGINT DE SAX WEER, EEN NIEUWE MELODIE, MISSCHIEN HEEFT MAX Z'N MAGIC TUNE GEVONDEN...
WOLF KIJKT DE ZAAL IN, VERSLAGEN MAAR HEROÏSCH, DE OUDE DUT).

DOEK